

Samfunnsøkonomi og energikrisen.

Penger styrer alt. Uten penger ingen bistand. Uten penger ingen mat. Uten forbruk ingen virksomhet. Uten virksomhet ingen penger.

Uten ressurser ingen virksomhet og ingen penger.

Oljen, mineraler, vind-, sol-, vann- og atomkraft er ressurser.

Ressursforvaltning er opplagt enormt viktig for samfunnsøkonomien.

Situasjonen er som følgende:

Det er en energikrise i verden, uttrykt gjennom skyhøye priser på strøm og drivstoff. Det grønne skiftet bevirker nedleggelse av fossilbasert produksjon og øker behovet for fornybar produksjon. I EU er status flg.: fossilbasert produksjon lar seg ikke avvikle fordi det produseres ikke nok fornybart. Det er på kort sikt umulig å få opp fornybar produksjon. Fornybar import løser ikke EUs problem, import i volum er umulig.

I EU skjer flg.: Kraftproduksjon basert på kull legges ned. Gass og drivstoff beskattes ekstra for at bruken skal avvikles. Dette til tross for at forurensning fra denne produksjonen kan og blir renses! Utslipp av CO₂ forurenses ikke, rensing er unødvendig!

Uforståelig legges atomkraft ned. Forurenses ikke, slipper ikke ut CO₂. Er ekstremt godt sikret!

Krigen i Ukraina forsterker situasjonen mht. forsyningen av olje og gass. Russland stryker gassleveransen til EU der den fortsatt i stor utstrekning benyttes til strøm produksjon og oppvarming og er langt fra å bli erstattet av vind, sol og vannkraft. Eller av atomkraft!

I Norge er det som flg.:

Det er ikke kull, gass og atomkraft å legge ned. Derimot produseres kull og gass, en produksjon som Parisavtalen (FN) (det såkalte grønne skiftet) krever nedlagt. Vannkraft har levert all strøm som det er behov for. Dvs. etableringen av kabler til EU for eksport eller import av strøm endrer dette radikalt.

Reservoarer tømmes og kostbar strøm må importeres. Tilkoblingen til EUs strømmarked bringer strømprisen til norske forbrukere opp til EU nivå.

Kullprisene har gått opp og den produksjonen som var igjen på Svalbard ble ikke nedlagt. EUs avhengighet av gass fører til økt produksjon og eksport fra Norge. Det er drevet og drives en elektrifiserings politikk som har økt behovet for strøm til nivåer som ikke kan leveres av vannkraft uten en oppgradering av eksisterende kraftverk og utbygging av nye vassdrag. Det gjelder elektrifisering av tungindustrien, elektrifisering av transport, elektrifisering av sokkelen, etc.

Dette søkes nå dekket gjennom en bastant og kostbar vindkraftutbygging. Investering i solkraft er kostbart. Investeringen betales over flere titalls år. Vedlikehold og drift er også kostbart.

Hva betyr så dette for den norske samfunnsøkonomien?

Norge har rikelig med ressurser. Nasjonens og folkets ressurser.

Spørsmålet er, hvordan skal de forvaltes til beste for nasjonen og folket?

Dvs. hvordan forvaltes og benyttes ressursene, vannkraft og oljen. Gjør man energien tilgjengelig til lavest mulig pris slik at bedrifter og beboere i dette landet får det best mulig? Svaret er nei.

Ta f.eks. råoljen, fellesskapets ressurs, som skal raffineres til bruk i Norge. Raffineringen kunne vært betalt av inntektene fra råoljen slik at drivstoff distribueres til raffinering kost i Norge.

Alle samfunnsøkonomiske betraktninger skulle tilsi at dette blir gjort.

Hvorfor gjør man så ikke det?

Politisk handlingslammelse! Politiske feilgrep! Politisk skapte kriser!